

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Politika in naši duhovniki.

Cesarske in cerkvene postave jasno določujejo, kako se naj duhovniki obnašajo v političnih zadevah. O tem tedaj sploh ne bi pisali, toda naši nasprotniki zlasti zadnji čas vedno trobijo, da duhovniki s politiko nimajo nič opraviti. Zatorej je naša dolžnost, da o tem jasno spregovorimo.

1. Ali imajo duhovniki pravico spuščati se v politiko?

Imajo, po natorni in po cesarski postavi. Vsak človek ima svoje pravice, ki mu jih ne sme nihče kratiti. Ali pa duhovnik ni človek? Če vsak postopač sme govoriti o političnih rečeh, zakaj bi duhovnik ne smel? Šolal se je več kakor marsikdo drugi, plačuje davek, če je sposoben, mora tudi vojaško suknjo nositi, živeti mora ravno tako kakor drugi, torej že sme z drugimi vred tudi kaj reči v politiki.

Po cesarski postavi so vsi državljani enaki, naj si bo židov ali luteran ali turške vere, vsak ima politične pravice pred cesarsko postavo, samo katoliški duhovnik bi jih ne smel imeti? Cesarska postava tudi njemu te pravice dovoljuje, v kolikor se strinjajo z duhovskim stanom. Po postavi smejo tudi duhovniki vstanavljati in voditi društva, smejo voliti in voljeni biti v razne zastope, ne smejo pa n. pr. biti župani ali porotniki. Kako se tedaj predrznejo ničvredni ljudje po časnikih in krčmah odrekati duhovnikom politične pravice, katere jim dovoljuje cesarska postava?

2. Duhovniki imajo večkrat celo dolžnost mešati se v politiko.

Prva in pglavitna dolžnost duhovnikom je biti, skrbeti za zveličanje duš. Zato pa morajo opominjati in navajati ljudi k dobremu in odvracati od njih vse, kar bi jim škodovalo. Duhovniki ne morejo in ne smejo molčati, če vidijo volka priti, drugače bi bili mutasti psi, kakor pravi sv. pismo. Ljudje večkrat ne poznajo nevarnosti, duhovnik pa jo vidi, zato mora povzdigniti glas. Če se priklati v faro ničvreden časnik, ki z lažmi in hujskanjem kvari ljudi, če hočejo v občinski, okrajni ali deželni zastop priti nepošteni ljudje, ki zaničujejo sv. vero in ljudstvu kopajo grob, ali naj duhovnik k temu molči?

Ko je l. 1848 vrelo po vsej Avstriji, tedaj se je vlada obrnila na škofo in duhovnike, naj za božjo voljo mirijo ljudstvo. O ja, kadar je že ogenj v strehi, tedaj je

dobro, če se duhovniki spustijo v politiko, kadar pa ničvredni hujskači hujskajo ljudi in podtikajo ogenj, tedaj bi morali biti tihi!

Kar se tiče naših duhovnikov, ki med nami Slovenci živijo, so večinoma kmetski sinovi slovenske matere. Vejo in čutijo in na svoje oči vidijo, kako trd jarem žuli slovenskega kmeta in delavca, zato pa se tudi potegujejo za ljudske pravice. O, ko bi naši duhovniki zatajili svoj slovenski rod in potegnili s sovražniki, tedaj bi bili nasprotnikom dobri. Da se potegujejo za pravice teptanega slovenskega ljudstva, zato jih sovražni listi v Celju, v Ptuj, v Mariboru itd. grozno psujejo in črnijo. Pa kakor snega ne moremo napraviti črnega, tako duhovniki ne morejo zatajiti pravice, ki gre tudi slovenskemu ljudstvu. Naj delajo sovragi, ki imajo moč v rokah, kar hočejo, slovenska duhovščina bo vedno stala ob strani teptanega slovenskega ljudstva, ne da bi zato zaničevala tiste, ki so po rodu drugega jezika.

3. Zakaj hočejo nasprotniki potisniti duhovnike iz politike?

V sv. pismu stoji zapisano: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce. Tega so se držali vsi sovražniki krščanske vere od krvočnih rimskih cesarjev do današnjih časnikarskih pisačev.

Naši sovražniki dobro vedo, da če enkrat spravijo s pota duhovnike, potem lahko izpeljajo svoje črne naklepe. Kakor tisti, ki pravijo, da vera nima s politiko nič opraviti, hočejo zatreti vero sploh, tako tudi tisti, ki hočejo duhovnikom odreči vse politične pravice. Ti ljudje vržejo počasi duhovnika in križ iz šole, češ, šola je politična reč, prepovejo, da se sv. zakon ne sme več v cerkvi sklepati, je tudi politična reč, prepovejo procesije, prepovejo duhovnikom očitno nositi bolnikom sv. popotnico. Saj še so zadnji čas v našem državnem zboru nekateri nemški kričači grozno psovali čez duhovne vaje na srednjih šolah, ki drugo nič niso kakor par pridig kot priprava za velikonočno spoved.

Tako je, glejte, zagrizenim sovražnikom počasi vse politična reč: spoved, pridiga, sv. maša, z eno besedo Kristusova vera in njeni služabniki bi se ne smeli na svetlo pokazati.

Zavedni Slovenci bomo si dobro premislili, koga bomo rajši poslušali: svoje dušne pastirje ali potuhnjene sovražnike, ki nas hočejo v žlici vode potopiti.

Delajmo složno vsi skupaj učeni in neučeni, posvetnjaki in duhovniki. Kdor bo več dobrega storil, temu čast!

Revolucija v Belgiji?

Kraljestvo Belgija je nam Avstrijem znana država. Bivša naša cesaričina, nadvojvodinja Štefaniya, ki je sedaj omožena z ogerskim grofom Lonyayem, je hčerka sedanjega kralja belgijskega Leopolda. Temu kraljestvu se sedaj bližajo nevarni, viharji dnevi.

Belgija ima že blizu 20 let katoliško vlado. To pa boli in skeli sovražnike vsakega reda in miru, liberalce in socialdemokrate. Sami bi radi prišli do vlade, da bi si polnili svoje nikdar polne žepe. Ker drugače ne morejo, skušajo svoj namen doseči z nemiri in z revolucijo. Navidezno pa zahtevajo enako volilno pravico. Na belgijskem se nahaja že namreč splošna volilna pravica, le enaka ni. Vsaki Belgijec, ki ima 25 let in dokaže, da je eno leto bival na enem in istem mestu, je volilec in ima en glas. Nepremakljivo premoženje v vrednosti 2000 frankov ali dokazana renta 100 frankov daje pravico k oddaji dveh glasov, višja izobrazba k oddaji treh glasov. Katoliška vlada je sicer tudi sedaj hotela dovoliti, da postane volilna pravica na belgijskem za vse enaka, za moške in ženske, da ima vsak le po en glas. Tega pa liberalci in socialisti nočejo, oni hočejo enakost samo v toliko, kolikor se jim dopade, oni hočejo enako volilno pravico samo za moške. To pa seveda ni popolna enakost.

Ker vlada noče privoliti, kar zahtevajo njeni nasprotniki, za to pripravljajo socialisti revolucijo. S prekucijo, z revolucijo hočejo doseči svoje namene, vlado nad belgijsko državo.

Socijalisti hujskajo za svoje namene najbolj delavce. Uspeh hujskanja se že kaže. Skoro po celi državi so delavci ustavili delo ter čakajo na povelja svojih voditeljev, da gredo z orožjem nad posestnike, meščane, tovarnarje in mirne izobražence. Mnogo delavcev je že oboroženih. Vodstvo prekucijskega gibanja je naročilo 17.000 revolverjev.

Po mnogih krajih se godijo že veliki izgredi. Nahujskani delavci hodijo po ulicah, prepevajo prekucijske pesmi, pobijajo šipe ter se upirajo redarjem, orožnikom in vojakom, ki morajo skrbeti za mir. Marsikje je že tekla kri. Tudi umorjenih je že bilo več. Veliko upanje stavijo socialisti v vojaštvo. Upajo, da se bodo marsikateri vojaki postavili ob puntarje, kakor hitro puntarji zgrabijo za orožje. Toda tudi vlada pravi, da je njeno največje upanje, da se vzdrži mir in red, ravno vojaštvo.

Vojni minister je zatrdil vladi in poslan-
cem, da je 60.000 vojakov pripravljenih,
takoji iti nad puntarje.

Kralj je seveda v velikem strahu. Kraljevo palačo in razne druge državne palače straži vojska.

Ti nemiri zopet kažejo, da kjer ni vere, tam tudi ni prave zanesljivosti. Brezverni ljudje si upajo vse storiti, da le dosežejo svoje namene. Ne bojijo se ne ropanja, ne prelivanja krvi. — Slovenski stariši, skrbite, da se bo v vaših družinah lepo razvijalo krščansko življenje.

Politični razgled.

Na shodu v Celju se je okoli 200 zaupnih mož izreklo, da se slovenski gimnazij v Celju ne sme opustiti, a tudi ne premestiti iz Celja. Kmetom iz celega celjskega in brežiškega okraja je Celje najbolj pripravno, vsak drugi kraj bi jim bil od rok. Shod se je mirno vršil, le notar Baš je hotel delati zgago. Drugikrat se takim ljudem ni treba dati vstopnic za resna zborovanja.

Kraljica Natalija, soproga bivšega srbskega kralja Milana, je na Francoskem prestopila iz pravoslavne cerkve v katoliško cerkev. Prestopila je iz prepričanja. Sv. krst in prvo sv. obhajilo je sprejela z veliko pobožnostjo.

Umor ruskega ministra. Dne 15. aprila je bivši dijak Kijevskega vseučilišča Balsanov petkrat ustrelil na ruskega ministra za notrajne stvari Sipjagina. Dve rani sta bili smrtni in je minister kmalu po napadu umrl. Dijak Balsanov se je udeleževal lani dijaških nemirov in bil vsled tega izključen. Sedaj se je na tako grozen način maščeval nad ministrom.

Na Irskem so Irce nezadovoljni z angleško vlado. Začeli so se upirati. Za to je vlada v 9 grofijah razglasila izjemno stanje ter pomnožila posadke.

Vojska v južni Afriki. Kako je z mirovnimi pogajanj, se ne ve prav gotovega. Od ene strani se čuje, da se sklone mir v najkrajšem času, od druge pa, da poročila niso zanesljiva ter da se nikakor ne da govoriti o kakem pravem mirovnem sklepanju. Londonski listi pa poročajo, da je došel angleškemu ministerstvu odgovor Burov glede miru ter da se s tem odgovorom že bavi ministerstvo. Veliki nemški listi pišejo, da so se Buri glede mirovnih pogojev zjediniili. Ali predsednik Krüger ve vse o teh pogajanj, ni znano, a skoraj ni verjeti, da bi postopali Buri brez ozira na Krügerja. V Pretoriji so imeli burski zastopniki posvetovanje z guvernerjem Milnerjem in s Kitchenerjem. Milner je burske pogoje sporočil Chamberlainu, ta pa svojim tovarišem. Lord Roberts je bil pri kralju, nedvomno radi mirovnih pogajanj. Angleški finančni minister je v zbornici govoril o stroških, ki jih prinese mir. Treba bo plačati nagrade in častna darila vojaštvu, vzdrževati v južni Afriki velike čete, podpirati kolonijo ter popraviti ali na novo zgraditi farme ne le angleškim stanovnikom, nepo tudi Buram, ki so bili »pogumni nasprotniki« Angležev. Ako se sklone mir pod zadovoljujočimi, trajnost in varnost zajamčujočimi pogoji, potem bo — je dejal minister — zbornica v teh stvareh gotovo velikodušna. Voja z Buri je doslej veljala 160 milijonov funtov, a sklep miru in poravnava posledic vojne bo stala tudi še več milijonov funtov. Da

se v angleški zbornici govori že o posledicah miru, je gotovo dobro znamenje, da se ustavi prelivanje krvi. Londonski listi sporočajo razne zahteve Angležev. Seveda so te zahteve le želje raznih strank, na katere se vlada ne bo ozirala, ker je to nemogoče. Gotovo je le eno: kralj se je vojne naveličal, zato se sklone mir vsekakor tudi proti volji Chamberlaina, seveda le tedaj, če bodo zadovoljni Buri.

Gospodarske stvari.

Nasaditev lipovega drevja. Kjer raste sadno drevje, je to boljše mimo lipe; toda čebelar je pa lipa veliko ljubša. Lipa je sploh najlepše, najbolj cenjeno in posebno nam Slovincem najsvetejše drevo. Lipov les je bel in mehek, dober za mizarska in rezbarska dela, daje dobro oglje za smodnik in risanje. Cvetje nam daje zelo priljubljen in dober čaj. Že iz starodavnih časov sem se prištevla lipa med najboljše vire medu, le škoda, da samo 10—14 dni cvete. Res, kratek je ta čas, a čebele ga vedo dobro uporabiti, od jutra do večera hite, da ne bi zamutile ugodne prilike nabirati si medu, ki ima razven ajdovega največjo veljavo. Ker je pa lipa tudi glede rasti zelo pripravno drevo za drevorede, zato, prelubi mi Slovenci, poprimimo se sajenja tega, nam ljubega drevesa. Kolikor prostorov stoji praznih, ker na njih sadno drevje ne obrodi; in take prostore naj bi se sadile lipe, te bi gotovo dobro rastle, čebelar v korist, nam pa v veselje. — Bog in domovina!

Čebela zmagovalka na bojnem polju. Ko so sli leta 1866 pruski vojaški oddelki skozi mesto Znaim (Znaim), opazovalo se je nekega dne, da je več vojakov nekega oddelka po obrazu in po rokah zelo oteklih. Ker se vzrok te otekline sam po sebi ni mogel raztolmačiti, je vprašal nek radovednež jednega vojaka, ki je tudi ozaljšavo na obrazu ncsil, odkod izvira ta oteklin. Ta pripoveduje, da je oddelek, kateremu je bil on privršen, prejšni dan kaki dve uri za Schelletan-om proti Budwitzu v neki vasi opoludne ostal, da po-
užije kosilo; njegova kompanija je plegla po travi poleg ceste ležečega vrta, v katerega središči stal je čebelnjak s petimi panji. Dan je bil krasen in čebele frčale so prav v obilnem številu po vrtu. Ko se je pa kosilo kuhalo, piči kar ob hitrem jedna čebela vojaka, ki je nedaleč od čebelnjaka spal, na obraz. Vojak skoči po konci in ves razburjen ne zna drugega hitrejšega počet, kakor da vzame puško in jezen v jeden panj vstrel. S tem činom pa razburi vse čebele, ne samo one poškodovanega panja, temveč tudi one drugih panjev, da so vse jezne letele iz panjev, kakor bi rojile, ter zelo razsrdene pikajo speče in čuječe Pruse, tako, da jim ni drugega kazalo, kakor braniti se z vsem, kar so pri rokah imeli, posebno so se s plašči drželi jih pred se, branili. A vse zastonj! Pobrali so svoje reči in ubežali iz vrta. Od vse kompanije jih je le 17 nepičenih ušlo. Dotični pripovedovalec h koncu še pristavi, da če bi se ta mrčes pustil izvežbati, bil bi dober pomočnik in zaveznik proti sovražniku.

Zelena krma. O prehodu od suhe paše na zeleno treba opreznosti. Prej nego se živina žene na pašo, treba jo je z mešanjem polagoma na zeleno pašo privaditi.

Z naglo premembo dobi živina proliv in ako je breja, rada izvrže.

Med trte, osobito med mlade trte, ne smemo saditi nobenih rastlin. Nekateri imajo navado saditi v vinograd Krompir, turšico, peso, zelje, buče itd. Vse to napravlja mnogo več škode, nego doprinaša dobička.

Vsled pijače.

Komu izmed cenjenih bralcev »Našega Doma« bi ne bila znana krasna slika slavnega italijanskega umetnika Leonardo da Vinci: Zadnja večerja. Ako je nimate doma za mizo v kotu, pa jo ima gotovo eden ali drugi izmed vas v svoji molitveni knjižici. Ko gledaš te častitljive obraze dvanajstih apostolov, zdi se ti, kakor da jih v resnici čuješ začudeno povpraševati po tistem izmed njih, ki mu veljajo strašne besede Jezusove: »Eden izmed vas me bo izdal!«

Z vseh teh resnobnih lic bereš tih odgovor: »Jaz ne, Učenik!« le Judežev obraz izraža nekaj posebnega, potuhnjenega in neodkritosrčnega. Kristus ga mlo pogleduje, a noče izdati njegovega namena drugim apostolom, vendar ta mil pogled, ta tih ukor ljubeznjivega Zveličarja njega ne gane: pogled mu je tōp, srce oledenelo, neobčutno.

Kajpada tako imenitne slike laski umetnik ni izgotovil v enem tednu ali mesecu. Treba mu je bilo mesece in mesece iskati med smrtniki pripravnega vzorca (modela) samo za veličastno Kristusovo postavo, nato za spoštljive obraze sv. apostolov. Najprej bi mislil človek, se še najde na tem sprijenem svetu kak Judež.

Pa poslušajmo, kaj se pripoveduje o postanku te podobe.

Leonardo je pohajal dolgo časa po ulicah in trgih italijanskih mest, posebno pa po cerkvah, da si poišče pripraven vzorec za svojega Kristusa. Slednjič po dolgotrajnem brezvspešnem iskanju opazi nekoč med sv. mašo njegovo bistro umetniško oko v gorečo molitev utopljenega mladeniča. Ves srečen opazuje to sklonjeno, a toli častitljivo podobo čiste neoskrunjene nedolžnosti. Po plečah se mu valé gosti kodri las, nežen sij oči dela še mikavniši njegov rajskomili obraz, ki je kakor našlašč vstvarjen za Lenardovo Kristusovo podobo, ki mu jo je njegova domisljija že davno predstavljala, a jo je v resnici šele tu našel. V hipu je sklep storjen. Odločno pristopi Leonardo k blagemu mladeniču, ki je pohajal iz plemenitega rodu, in mu izrazi svojo željo, na kar ta brz privoli.

Mine nekaj let. Na umetnikovem platnu se jasno dviga postava za postavo, slika bo skoro dovršena. Ostalo mu je le še, poiskati si model za Judeža Iskariota. Napoti se toraj trinajstokrat in zadnjekrat med ljudi, da stakne kje kakega Judeža. To krat ga ne vodi pot po cerkvah in drugih zbiralističih poštenih ljudi, ampak kjer se skriva največ zločincev in pregreh, tjakaj ga noge poneso. V nekem takem pregrešnem koticu res kmalu najde svoj vzorec, človeka odurnega obraza in ne-mirnega pogleda. Bil je pijan. Vendar se je dalo z njim sporazumeti, saj je veljalo, na lahek način in v kratkem času zaslužiti si lepo svotico penez, da si bo mogel spet kupiti kupico grešnega veselja.

Bolj pa ko gleda umetnik v ta propadli, prezgodaj nagubančeni, oveneli obraz, ki se venomer plaho umiče njegovim motrečim očem, bolj ko se bliža slika Judeževa na platnu svojemu zvršetku, tem bolj se mu dozdeva, da ima pred seboj pravzaprav le svoj prvotni Kristusov vzorec, pobožnega mladeniča v cerkvi. — Vendar nemogoče!

Kakšen razloček! Prej mirno-veličasten pogled, zdaj nemirne oči; prej krotka miloba obraza, zdaj strastna poželjivost. Prevelika izpremema v tako kratkem času! Ker se torej svojim očem ne upa verjeti, to mu potrdi mladeničeva izpoved. On mu prizna, da je vsled pijančevanja in slabe tovarišije se tako popolnoma odčutil svoji imenitni rodbini in da stoji zdaj na robu propada. — Samo vsled pijace iz Kristusa Judež! Zares pretresljiv zgled vsem, ki so v nevarnosti, da se po tej strašni pregrehi podajo v jednako obupno stanje.

Razne novice in druge reči.

Kake poslance bomo volili? Tako se v zadnji številki zopet povprašuje ptujski »Štajerc«. Volitve za deželni zbor mu ne dajo mirno spati, vedno mu blodijo po glavi. Zakaj neki? »Štajercu« namreč že voda leze v grlo, zadolžen je že tako, da mu ni več rešitve. Toda usmiljeni nemški gospodje so obljubili, da mu bodo še dajali zdravila, dokler ne minejo deželnozborske volitve. Takrat bo moral list delati za nemškutarje, potem pa bo liho — prenehal. To je razlog, da že ne more čakati deželnozborskih volitev. Če pa hoče »Štajerc« res vedeti, kake poslance bomo volili, pa mu mi lahko bolj natanko odgovorimo, kakor to dela eksteolog Drevenšek v zadnjem klobasistem članku. Nemškutarjev gotovo ne bomo volili, ampak verne, poštene Slovence, ki imajo srce za slovenskega kmet a, ne pa za nemškutarske kramarje in krčmarje!

Pek in župan Ornik. Ptujski Ornik je sin slovenskih staršev, a vleče pa z Nemci — on, rojen Slovenec, je celo vodja ptujskih Nemcev! To je zvest sin slovenske matere, kaj? »Štajerc« pa ga ima vsled tega rad in ga tudi mora rad imeti, ker mu je Ornik že tudi s to t a k i raztrgano suknjo zakrpal. Zadnji »Štajerc« pravi, da je Ornik »dobroznana in v obče spoštovana oseba.« In kako dokazuje ptujski klopotec te besede! On pravi: »Saj vsaki (!) iz dotičnih krajev dobro ve, kaj je storil g. Ornik za regulacijo Pesnice, (nič popolnoma nič. Saj se nikjer ni regulirana! Kje so torej dotični kraji?), kako je tudi pomagal našim ubogim, od trsne uši tako preganjanim Haložanom.« (tudi nič ni pomagal, še k r a j c a r j a jim ni dal, če prav je bogat in ima vse polno hiš v Ptuj!) »Da celo znano je Vam morda tudi, kako se je potegoval gospod Ornik v deželnem zboru za spodnještajarsko živinorejo.« (Aha, ti misliš tistih par žrebcev za žrebčarske postaje v ptujskem okraju? Toda pri teh žrebcih je Ornik celo nedolžen, prosile so za nje slovenske občine v okraju in podpiral je njih prošnjo poslanec dr. Miroslav Ploj). Pač pa je res na Dravskem polju gospod Ornik Poljancem dobroznana oseba, ker je poskusil po svojih prijateljih vse,

da Poljanci ne dobijo postaje v Sternalu, ki si jo tako želijo!

Nemškutarske laži. Ptujski občinski svetovalec Fürst je v posebni knjižici razložil, da gospodarstvo mesta Ptuj ne stoji ravno ugodno. Ornik se je čutil razžaljenega in vršile so se preiskave, koliko resnice je na Fürstovi trditvi. Dne 13. aprila je bilo v Ptujju zborovanje, o katerem laže »Štajerc«, da se je na njem enoglasno in z velikim navdušenjem izrekla Orniku zaupnica. To pa je laž, da bi se mu enoglasno zaupalo, tako debela laž, da si je nemški časniki niso upali priobčiti!

Iz Središča. »Štajerc« se vjeda v naše duhovnike, da protestanta Venigerholza niso pokopali na katoliškem pokopališču. Nasi duhovniki niso imeli nič proti Venigerholzu, ampak spoštovali so ga gotovo bolj, kakor marsikaterega »Štajerčevega« pristaša, toda oni so duhovniki samo za katolike in ne za drugoverce, če tudi želijo od drugovercev, da bi spoznali pravo vero ter se je oklenili. Noben pameten človek se tudi vsled tega niti ganil ni.

Največji čudež 20. stoletja! Po »Štajercu« posnamemo, da so v Afriki časniki morilci. Zdaj pa res vidimo, da se je »Štajercu« zmešalo, da je postal stekel. Kajti časnik še ni bil nikdar morilec. Morebiti »Štajerc«, ker je »giftna krotka«. »Štajerc« je menda kedaj slišal, da se oficirju pravi slovenski častnik, on pa si je v svoji slabi pameti zapomnil le častnik. Nemčurji delajo vedno neumnost.

Iz Pesnice. Iz vseh krajev širne naše domovine se berejo veseli in žalostni dogodki v »Naš-em Dom-u«. Le uboga Pesnica je spala stoletno spanje. Pa letos z veselo pomladjo je prebudil našo občino na meji Slovenije neustrašen kralj Matjaž, taisti »Naš Dom«. Prej se je tukaj klatil »ptujski kljukec«. Parkrat smo ga že mi fantje našli ležati ob cestah. Spočetka se je držal hiš bolj premožnih gospodarjev in hotelirskih gostiln; zdaj pa nima več denarja, mora poležavati in prespavati na prostem. Prej se je norčeval ob polnih kozarcih vina z našim dečkom — »Našim Domom«, ki je pridno zahajal v šolo; zdaj ga je naš deček prehitel v modrosti in pameti. Naučil se je naš deček v šoli marsikaj dobrega, odrasel je že tudi, in glejte zdaj fanta od fare. Izgleda kakor dijak, ki gre na počitnicah k stricu kazat zadostno spričevalo. Ne bo dolgo, pa se bo še bolj postavil! Kaj ne, gospod urednik, tako se vzgojuje mladino! Mi pesniški slovenski fantje ga spoštujemo, ker je pameten naš sodrug. Ptujskega krokarja pa ne maramo, ker ni za nas. Pričakujemo pa z veseljem »Naš Dom«, ta naj prihaja pogosto k nam. »Dobro došel« nam bode. Zdravo!

Iz Krčevine pri Ptujju. Gospod pl. Kalchberg, poštni uradnik v pokoju in bivši urednik »Štajerca« je kupil posestvo v vasi Vičavi hišna štev. 16, občina Krčevina od dobro znanega nemškega pristaša Augusta Štegerja za 8.500 kron. Gospodu Štegerju želimo v slovo, da mu da Bog drugod boljše srečo, kot pri nas. Sedaj baje odide med rodne brate Nemce na Gornje Štajersko. Mi Krčevinarji pa dobimo v odškodnino nemškega plemenitaša in bivšega glavnega urednika »Štajerca«.

Krčevinski mladenič.

Sv. Rupert v Slov. gor. Mi gremo naprej, mi mladi! Res to geslo se zmiraj bolj uresničuje med slovensko mladino, posebno v Slovenskih goricah, in je kaj zanimivo brati po naših častnikih, kadar se kaj poroča o tem nadpolnem gibanju, sosebno o raznih veselica, kjer se mladina iz mnogih župnij zbere in se navdušuje za našo sveto, narodno stvar. Tako je tudi naše bralno društvo s pomočjo vrle mladine se potrudilo, da priredi v nedeljo, dne 27. t. m. veselico na prostem z jako obsežnim sporedom. Dobro došli nam gostje, posebno slovenska mladina. Na noge, da vspemo zopet za eno stopnjo višje z našo mladeniško organizacijo. Na svidenje, dragi slovenski mladeniči!

Sv. Benedikt v Slov. gor. Pozdravljen ljubi »Naš Dom« v novi, daljši suknjici! Kako smo te gledali, ko smo te zadnjič dobili; skoro te ne bi poznali! Ni čuda, glavo in lice si si čisto spremenil. Sedaj se te bomo rajši imeli. In kar danes te hočemo razveseliti. Mi mladeniči, tvoji vdani prijatelji, smo si ustanovili pevski zbor, 25 nas je. Pri sv. Juriju jih je sicer še enkrat toliko, toda pomisli dragi »Dom«, sv. Jurij ima konja, sv. Benedikt pa se mora ob palico opirati, zato gre tam lože in hitro. Toda slišali smo pregovor: počasi se daleč pride! Tako upamo, da nas bo sčasoma več. Pa to še ni vse, kar ti imamo danes povedati. Mi benediški mladeniči smo postali tudi tamburaši! Ne verjameš? No, boš že kmalu slišal, ko bomo prvokrat očitno zagodili, tako da se bodo začele tresti tvoje stene, dragi »Dom«. Pa še nekaj! Od nas benediških mladenčev niti eden nima in niti eden ne prebira »Štajerca«. To bo ti, ljubi »Dom«, gotovo všeč, drugokrat pa kaj več. Lepo te pozdravljajo benediški mladeniči.

Iz Sevnice. Vsem Marijinim častilcem naznanjamo, da bode letos prvi shod na Gački gori nad Sevnico dne 8. maja, ko se bode tudi ob enem novi veliki zvon potegnil v zvonik. Drugi shod je na Veliko gospojnico in tretji na ime Marijino.

Zopet pogoreli! V občini Majšberg je pri občinskih volitvah dne 17. t. m. slovenska narodna stranka sijajno zmagala proti nemškutarjem in pristašem ptujškega Štajerca. Nemškutarjem letošnja spomlad ni naklonjena!

V Čadramu je dne 13. t. m. poučeval v šoli potovalni učitelj Bele o umnem sadjarstvu in vinarstvu. Poslušalcev je bilo okoli 80, kateri so ga z veseljem poslušali. Sadjarji in vinogradniki, skrbimo si pogosto za strokovni stanovski pouk!

Iz Polzele. Preljubi nam »Naš Dom« nekaj veselega ti moramo poročati mi mladeniči. Veš li kaj? V nedeljo, dne 27. t. m. bomo imeli slovesen sprejem v tukajšno »Marijino družbo« mladenčev in deklet. Odslej boš nam večkrat kaj poročal. Bog Te živi!

Iz Radenec pri Kapeli. Kakor se poroča, je slovenska stranka vložila ugovor proti izvršeni občinski volitvi za I. volilni razred. Imeli bomo zopet volitev. Pojdite takrat narodni volilci, vsi do zadnjega moža neustrašeni v volilno borbo, ter volite krščansko in slovensko misleče može, in zmaga more biti Vaša. Vam pa narodni odpadniki bodi v premislek: Ljubite slovensko zemljo! Saj Vas je slovenska mati rodila, slovenska zemlja redila, morebiti vas bo tudi slovenska zemlja po-

krila. Kesali se bodete. a mogoče bo že — prepozno.

Potočka vas v zadrečki dolini. Preljubi »Naš Dom«! Sprejmi tudi od nas potoških fantov in navdušenih deklet prijazen pozdrav. Kako veselo te vselej pričakujemo, ker nam toliko lepega in koristnega podajaš. Skoraj te že pri vsaki hiši čitamo, in zraven napredujemo veselo v krščanski zavednosti. Veseli smo se tem bolj, ker v naši vasi ni slabega časopisa naročenega, tem bolj se oklepamo le tebe, preljubi »Naš Dom«, »Slov. Gospodar« in prijaznega »Domoljuba«. Vedno čitamo, kako po drugih krajih napredujejo v dobrem časopisju, za to tudi mi nočemo zaostajati. Vse za vero in naš dom, naj bo vedno naše geslo. Vam pa, dragi urednik, pošiljamo tisočero pozdravov!

Potočki fanti in dekleta.

Od Sv. Bolfenka pri Središču. Dne 14. t. m. je bila tukaj pokopana Marija Trop, rojena 16. sušca 1893 na Vitani, pridna učenka drugega razreda, katera je umrla po pettedenski mučni bolezni. Deklica je bila zelo nadarjena, veliko veselje svojih roditeljev, katere je morala prezgodaj zapustiti. Kako so jo ljubili njeni gospodje učitelji in gospica učiteljica, dokazuje to, da jo je prišlo spremljat k večnemu počitku 185 učencev in učenk. Tudi mnogo odraslih ljudi se je udeležilo njenega spreveda. Za to pristrčno udeležbo se otožni oče in žalujoča mati častnemu učiteljstvu tukajšnje župnije pristrčno zahvaljujeta.

Od Sv. Tomaža pri Ormožu nam poroča prijatelj lista, da se tam pristasi »Štajerca« sami sramujejo tega lista. Ne upajo si ga naročati na domačo pošto, ampak ga dobivajo na lešniško pošto! Naši vrli pristasi pa si upajo povsod javno nastopati z »Našim Domom«. Pa smo tudi fantje s fare!

Od Ščavnice pri Sv. Ani v Slov. gor. Bela žena je iztegnila svojo koščene roke in iz naše sredine pobrala mladeniča v najlepši dobi njegovega mladeniškega življenja, namreč Jožefa Kaučič. Bil se je komaj v 19. letu. Umrl je previden s sv. zakramenti za umirajoče dne 5. m. tr. Pogreb, ki se je vršil dne 7. m. tr., je bil res ganljiv in naši pevci podružnice Cecilijanskega pevskega društva so mu zapeli krasno nagrobnico »O Marijin otrok blagor ti«, tako da nobeno oko ni ostalo suho pri tem prizoru. Ti pa blagi mladenič, ki, kakor za gotovo upamo, se že veseliš nebeske slave prosi pri Bogu, da se tudi mi kakor si se ti, vdani v voljo božjo iz tega sveta ločimo. Vi pa žalujoči, brata in sestra in pa vi blaga mati, ki ste svojega sina tako po krščanski izredili, potolažite se, saj:

Križ nam sveti govori

Da vidmo se nad zvezdami.

S Pilštanja. Dragi »Naš Dom«! Ves čas, odkar te rade prebiramo, se ne spominjamo prav, da bi našle v tebi kak dopis s Pilštanja. Zato pa se bodo gotovo tvoji čislani bralci zelo čudili, če bodo zagledali ta dopis; o le dobro pazi, kako bodo se gledali, kako še menda svojim lastnim očem ne bodo verjeli, ko bodo brali in videli podpisana pilštanski dekleta. Dragi »Naš Dom«, morda boš se tudi ti sam čudil, če boš slišal glas iz našega tihega, zapuščenega kota. Pa ni vse tako tiho, kakor bi si kdo mislil, tudi mi napredujemo; če tudi malo počasi, a naprej pa

le gremo. Me dekleta te zmiraj spoštujemo, te z veseljem prebiramo in tudi visoko cenimo. Kako tudi ne bi! Saj nam podajaš zmiraj toliko lepega in zanimivega; zdaj pa še imaš celo čisto novo suknjo! Ker pa zmiraj čitamo, kako se mladina že povsod zbira okoli tebe, tedaj pa tudi me ne moremo in tudi ne smemo zaostati. Kako pa naj začnemo? Kaj bi bilo najbolj potrebno? Zbrale smo se in smo nekaj pripravile, kar je bilo podobno mali veselici. To je bil začetek; kaj takega še namreč ni bilo na Pilštanju. Veselo smo pele in sklenile, da se naročimo na »Naš Dom« vse, kjer še ga ni pri hiši; potem pa si mora tudi vsaka prizadevati, da se pri nas razširi zmiraj bolj. Iskale bomo zmiraj novih naročnikov in naročnic; tistim, ki si ga ne morejo same naročiti, pa ga bomo posojevale. Kakor vidiš, ljubi »Naš Dom«, naše zborovanje ni bilo zastoj — kajti že imaš nekaj naročnic iz naše sredine; seveda bode se njihovo število kmalu pomnožilo; zato bomo že skrbjele. Nekaj pa še bi menda cenjeni bralci radi vprašali, to se jim že vidi na radovednih obrazih; poprašujejo se namreč zelo radovedno: kaj pa delajo pilštanski mladeniči? — Me danes samo toliko rečemo tistim radovednežem (seveda ne preglasno): Bodite tiho, da jih ne vzbudite!! Srčen pozdrav pošilja tebi, ljubi naš prijatelj »Naš Dom« pa tudi vsem ljubim zavednim sestricam po širni Sloveniji

več pilštanskih deklet.

Savinjska dolina. V zadnjih letih se je veliko slovenskih delavcev podalo na tuje, posebno na Prusko. Celo veliko posestnikov je dalo v najem svoje posestvo, sami pa so šli na tuje dela iskat. Slabi nasledki tega preseljevanja se čimdalje bolj kažejo. Prvi izseljenci so se res hvallili z dobrim zaslužkom, zdaj pa ko jih je že preveliko se jim slabo godi. Veliko se jih je že vrnilo nazaj. Posebno otroci so pri tem škodo trpeli. Nekateri so celo pozabili svoj materni jezik, drugi ga še malo lomijo. Tako so trpeli škodo v narodnem oziru, še bolj pa v verskem. Seveda so tam goreči in vneti duhovniki, pa kaj, ko jih otroci ne razumejo in duhovniki ne njih. Koliko časa preteče, preden da se otroci priučijo tujega jezika. In zdaj so prišli nekateri nazaj — pa slovensko ne znajo. V par tednih je prišlo šest takih otrok v neko šolo. In tako mine tisti čas, ko je otrok najbolj dovzeten za verski pouk in za versko izgojo. Nekoč gre duhovnik na spoved; in ko ga sreča tak otrok — na njivo zbeži, med tem ko domači otroci lepo pokleknejo, če srečajo duhovnika s sv. popotnico. Starsi, govorite s svojimi otroci v milem materinem jeziku tudi na tujem. Pametno je tudi, da ste naročeni na kak dober slovenski list; pa se skrbnejše vi brigajte za versko vzgojo in za verski pouk svojih otrok, dostavite kar se v šoli ne more doseči. Sicer pa se le radi držite domače zemlje!

Nove »Šmarnice«. katere priporočamo, so ravnokar izšle. Premišljevanja o srcu Marije po o. Hattlerju T. J., napisal Ladislav Hrovat O. F. M. Naročajo sa v tiskarni: I. Krajec v Novem mestu. — Cena: 1 K 80 h. Po pošti 10 h več.

* * *

Iz Mohlič na Koroškem. Tudi od nas nam bodi »Naš Dom« pristrčno po-

zdravljen. »Brzne cajtenge« so to, pravijo naši ljudje in ga radi prebirajo. — Znani naš nasprotnik, mogočni Incinger, je prodal Hofmanovo svojo grajščino, ki je bila nekdanja cistercijskega samostana. Kupil je vse ulanski lajtnant Eduard Till za 70.000 K, kakor pravijo ljudje, če ne več. Kakor dosedaj vse kaže, bo novi posestnik pravi človek, posebno kar zadene krščanskega prepričanja in življenja. In to je ravno velike vrednosti za naše priprosto ljudstvo, ko vidi kako tudi gospoda spolnjuje svoje verske dolžnosti in se ne sramuje očitno kazati svojega verskega prepričanja, kakor žalibog večina naših »ta bolj gospodskih« ljudi. Oh, dragi bralci »Našega Doma«, po naši, potem pa po goliški in tinjski fari še zelo brije brezverska sapa šentpeterskih in grabstanskih »bauernbündlerjev«. Imam še nekaj lepih noyic iz naše in kamenjske fare; pa saj še večkrat izide »Naš Dom« in še pride vse prav.

Škocijan na Koroškem. Ker se naša Kura krši in njeno pečevje včasih razganjajo dinamiti, zato ni dobro več nanjo hoditi, temveč je boljše ostati doma in tamkaj premišljevat, kaj naj zopet zvedo bralci »Našega Doma«, ki je nam vsem, posebno pa našim mladeničem in dekletam vselej dobrodošel in ljub prijatelj. — Kakor drugod po Koroškem, tako je tudi pri nas priljubljena devetdnevna pobožnost na čast božji glavi. Vsa čast našim dobrim ljudem, ki tako lepo skrbijo za lepoto hiše božje in toliko darujejo za pobožnost božje glave; posebej pa še lepa hvala Majerjevi gospej, ki toliko skrbi za rože in tako lepo olepša božji grob. Njena zaslug je, da imajo malokje na deželi tako lepo okinčan božji grob, kakor je škocijanski. — Naši mladeniči že zopet nekaj lepega žinjajo in tuhtajo; o priložnosti, ko več zvem o njihovih naklepih, vam naznanim.

Grebij na Koroškem. V Bistrici v rožni dolini se je preselil od nas nadlogar A. Manner. Bil je hud nasprotnik naše katoliško-slovenske stvari. Ker je bil odbornik pri gasileh, pri občinskem svetu in ud krajnega šolskega sveta ter imel povsod velik upliv, so mu napravili za odhodnico obed in zvečer bakljado. — Drugo bakljado so obhajali pri nas, ko je daleč okoli znani naš stari zdravnik Franc Heroeg obhajal 80letnico svojega rojstva. Izročil mu je v imenu občine naš župan in dober katoličan Gregor Kovač diplomu častnega občana in v imenu faranov so mu tudi gospod župnik Petek skazali hvaležnost in čast.

Nezgode na Koroškem. V Svinu so dne 7. aprila našli v Goritici utopljeno soprogo tamošnjega notarja, gospo Ano Rieder. Štela je 37 let. Ubogi se je bilo zmešalo. Malo prej je prišla navidezno zdrava iz celovške norišnice. — Na Breznici, občina St. Jakob v Rožu, je pogorela nedavno bajta Jan. Fuggerja p. d. Servicija Peku Vilčku, ki je tam stanoval, je zgorelo vse pohištvo in tudi nekaj denarja. — Dne 9. t. m. je nastal ogenj v hiši p. d. Riserja v Dolenji vasi, občina Žrelec. Pogorelo je pohištvo B. Brašnika p. d. Riserja in U. Ropa p. d. Vadinaca. Prvi trpi škodo 5000 kron, druga 3600 kron.

* * *

Umobolni lekarnar. V Pragi bi se skoro zgodila strahovita nesreča. Lekarniška

* Pri nas pravijo »cukelfak«.

zadruga je dobila zadnji čas mnogo pritožb, da v lekarni lekarnarja Prusmerja pripravljena zdravila ne zadoščajo in da so napčno narejena. Končno so dobili Prusmerja pri tem, ko je neko „zdravilo“ pripravil iz raznih močnih strupov. Spoznali so, da je zblaznel. Da ga niso ob pravem času prijeli, povzročil bi veliko nesrečo.

Borba na odru. V Bruselju so belili hišo. Na odru, ki je visel 15 metrov nad zemljo, stala sta mojster in delavec. Med njima nastane prepir. V tem prepiru pa se delavec tako razkači, da naglo plane proti mojstru, ga zgrabi z rokama ter ga hoče pahniti z odra. Nastalo je med njima hudo borenje. Konečno omahne delavec čez oder, pade na zemljo in se nevarno poškoduje. Prenesti so ga morali seveda v bolnišnico.

Svak umoril svakinjo. V vasi Zgonik pri Sežani se je te dni zgodil žalosten slučaj, da je zet svojo svakinjo umoril. Posestnik Iv. Škerk, kakih 50 let star, se je prepiral s svojo ženo, potem pa iz neznanih vzrokov napadel svojo 25 let staro svakinjo, jo zaklal in zbežal čez polje. Po pretoku dveh ur je Škerk prišel v Sežano in se sam naznanil orožnikom.

Mrtvecu prebodli srce z vilami. V Karansebesu na Ogorskem so neznan storilec po noči odkopali grob nedavno umrlega vaškega notarja Aleksandra Popovica. Odrpli so rakev in mrtvecu z železnimi vilami prebodli srce. Storili so to njegovi sovražniki, ki so se v svoji babjevnosti bali, da bi se umrli notar kot vampir ne povrnil med nje.

9leten deček večkrat morilec. V Draždanah je dognalo sodišče, da je snil 9letni sin nekega cestnega pometalca tokom dveh let 2 dečka in 1 deklico v Laho, in so vsi trije utohili. Deček je menda kriv tudi še drugih zavratnih umorov.

Prava ljubezen.

Prevel I. K.

Hvala Bogu, ostavljal sem zidine javne bolnišnice! Če tudi sem bival precej časa oddaljen mestnemu hrupnemu življenju, le v samotnih bolnišničnih stanicah ali enoličnem vrtu, ter videl povsod nevoljo in bedo, tarnanje in jadikovanje, vendar moram priznati, da sem tukaj tudi videl mnogo takega, kar mi ne ponuja vsakdanje življenje, o čem mi ne priča popačenost dandanašnjega naziranja. Ako se še spominjate zadnje povestice: »Moja prijateljica«, v koji sem skušal po svojih močeh označiti junaško požrtvovalnost ter brezmejno ljubezen sestre Arsacije, te krščanske Samaritanke, do slepe Marice, ter primerjate moje zdajne nazore o bolnišnici, se mi pač ne smete čuditi, da sem se tako spremenil; kajti videl sem vse, katere zamore le krščanstvo kriti v svoji brezmejni ljubezni do bednega človeštva. Pride mi ravno na um povestica, koja mi je pripovedovala sestra Arsacija o svoji prijateljici.

Ni se dolgo, kar sem ostavila domačo hišo ter došla semkaj, da posvetim svoje slabe moči mojemu Zveličarju. Kot majhna deklica sem s svojo dobro materjo kaj rada hodila k službi božji, pozneje pa, ko sem odrasla, je bila moja najsrčnejša želja, nekaj storiti ter trpeti za Jezusa. V teh vročih željah me je zdatno podpirala tudi dobra prijateljica Anica. Saj sve si bili dobri kot dve odkritosrčni sestri ter si

skupno odkrivali najtajnejše misli in želje. Skupno sve obiskovali ljudsko šolo, skupaj odrasli. Anični oče Anton je bil tesar, jako pošten, premeten in razumen človek. Imeli so majhno hišico zunaj trga. Anica je imela še tri manjše sestre. Njen oče, marljiv rokodelc, je toliko zaslužil, da so zamogli živeti vsi dobro, če tudi ne razkošno. Tesarjeva žena Marija je bila tudi urna in delavna ter je zaslužila mnogo lepega denarja s pranjem gospodskega perila. Vsem je poteklo borno življenje v sreči in zadovoljnosti.

Ali nesreča, ta sovražnik človeškega življenja, nikdar ne spi, temveč lazi okrog kakor tat ponoči ter išče prilike, kje da zamore komu škodovati. Tudi to mirno družinico je prerano obiskala. Naš tesar Anton je neumorno delal v svoji delavnici od ranega jutra do poznega večera. Še celo po noči si je marsikatero urico spanja pritrgal.

Bilo je v začetku spomladi. Dela se je bilo toliko nakopičilo, da je moral naš Anton dolgo v noč bedeti, sicer zaostane, ter se zameri svojim sosedom. Bil je že ves zmučen od napornega dnevnega in nočnega posla, moči so mu že popolnoma oslabele. Ko je nekoč pozno v noč tesal debelo bruno in jako hitel, da prej ko mogoče zgotovi ter se malo spočije, zamahne s sekuro tako nesrečno, da si vseka v levo nogo globoko rano. Ves v krvi zgrudi se na bližnji klop. Telesne moči, ki so že itak slabele, ga popolnoma zapusté. Velika nesreča ga tudi duševno podre, ker ga vznemiri na eni strani beda njegove družine, na drugi pa zgubljen zaslužek.

Žena, popolnoma pobita, je s pomočjo dobrih sosedov komaj ustavila kri. Ker ni mogel nekaj dni ničesar delati, mislil je vedno na svojo ubogo družino, na svoje otroke. Ta misel ga je tako mučila, da je, čeravno še slab, zopet vstal ter šel za svojim delom, da le ne vidi svojcev tarnati vsled zadnjega precejšnjega pomanjkanja. Zvečer in v jutro pa je bilo takrat še jako hladno. Vreme se je tudi zmiraj spreminjalo in ni čuda, da je na še neozdraveli nogi popolnoma obolel, tako da je bil za delo nesposoben. Moral je v bolnišnico.

Zapuščena tesarjeva družina je trpela pomanjkanje, ker je oni, ki jim je največ prislužil, zdaj vzdihoval v bolnišnici. Ni menda treba omenjati, da je dobrega Antona zmiraj vznemirjala misel na dom, a tudi domači so se vedno spominjali svojega vrlega očeta. Lahko si mislite, koliko je trpela sedaj Marija, Aničina mati, da je lahko vse preživela. Mnogokrat so ji curljale debele potne srage po zgubanem čelu in svoje življenje si je slajšala z britkimi solzicami. Bila je dobra krščanska mati, ki je tudi nezgodo rada prenašala ter sebe in otroke priporočala Bogu. Mnogo vzdihljajev je poslala proti nebu, da bi se je Bog usmilil ter ji pomagal v revii. Ljubi Bog tudi ni zavrnil njene molitve, ampak poslal svojo pomoč, če tudi ne takoj njej, pač pa njenim dobrim otrokom.

Približala se je bila jesen, Marija je bila z delom preobložena. A ker se ni pri prenašanjem delu dovolj čuvala, se je prehladila in v zimi popolnoma zbolela. Dolgo se je sicer ogibala postelje, ker jo je misel na zapuščene otročiče celo zbegala, a končno je morala vendar vleči. Zdravnik,

ki je bil večkrat poklican in bolezen zasledoval, je nekega dne izjavil, da bolnica ne more več ozdraveti, ker si je s svojim prehladom zadala smrtno hibo. Anica je plakala vsled te nesreče noč in dan. Kolikokrat je pritekla sirotica k meni ter tarnala: »Kaj hočem zdaj početi? Glej bolno mater, s čim jim naj postrežem? Glej moje male sestrice, s čim jih naj preživim, s čim oblečem?« Vselej se mi je milo storilo, kadar sem slišala tarnanje svoje ljube prijateljice, ki je tako iskreno ljubila svoje starše ter skrbela za svoje sestrice. Skušala sem njo tolažiti, rekoč: »Draga Anica, ne obupaj, ampak povzdigni k Bogu svoje oči ter pošiljaj k nebesom tvoje globoke vzdihne polne sočutja, saj znaš, da Bog onih sirot, ki so tako dobre, čistega srca nikdar noče, ne more zapustiti!«

Bilo je na cvetno nedeljo. Ljudje so se v gostih trumah valili od službe božje ter se glasno razgovarjali. Bil je jako lep dan. Vsa narava je tudi zopet oživela. Vse je bilo nekako poživljeno, vsem se je bralo iz lic neko skrivno veselje. Med temi je bila le ena oseba, ki je šla z menoj čisto tiho in mirno, žalostna ter vtopljena v globoke misli. Njeni težki vzdihli so mi pričali o hudi notranji boli, koja je razjedala Aničino srce. Tožila mi je, da mati ne bode živela več tri dni. Jaz sem njo tolažila po svojih močeh, sklicevala se na usmiljenje božje in končno ji ponudila svojo in svojih roditeljev pomoč. Ali v tem usodnem trenutku, ko je bila najbolj uboštvu pripuščena ter tuje pomoči jako potrebna, razkrila je Anica svoje velikodušno srce ter pokazala veliko odločnost svojega poguma. Odbila je vsako tujo pomoč ter sklenila kot ljubeči otrok svojih ljubljenih staršev sama skrbeti za svojo bolno mater. Odločila se je iti v domačo tovarno in tamkaj toliko prislužiti, da bo lahko preživela mater in sestrice. Svoj sklep je takoj izvršila. V tovarni je bilo delo za tako mlade moči še pač pretežavno, a Anica se ga ni ustrašila, ker jo je vedno bodrila misel na svoje domače. Vstajala je jako zgodaj, spravila po hiši, oskrbela svoje sestre, postregla materi, ter se končno podala na delo. Kolikokrat je močila bolna mati svojo postelj z britkimi solzami, ko je videla svojega dobrega otroka tako pridnega, skrbnega ter vdanega v božjo voljo. Anica je z delom svojih rok toliko prislužila, da je oskrbela mater in sestre, a pomagala še tudi nekoliko očetu. To marljivost pridnega otroka opazili so tudi dobri sosede, ki so srčno pomilovali nesrečno obitelj, ter prinašali večkrat kakšna darila, da si nesrečna družinica opomore. Ali bolnica je le redkokrat sprejela te darove, ker bi sicer Anico še bolj zbegala, misleč, da ona ni zadovoljna s pomočjo svoje ljube hčerke. Anica, če tudi z delom preobložena, ni nikdar opustila svojih krščanskih dolžnostij do mlajših sester. Zvečer se je vračala vsa zmučena domov, ali vendar je vselej molila s svojimi sestrkami, posebno mnogo za nesrečne starše, navajala njih misli k Bogu ter pevala z njimi lepe nabožne pesmice. Pri teh vsakdanjih dobrodelnih opravilih čutila se je vso srečno ter zadovoljno.

Prišel je veseli maj. Ni mi treba opisovati onega zlatega letnega časa, ki ima največji vpliv na vsakega človeka; saj se spremeni takrat vsa narava v pravi raj.

Tukaj vidiš bujno pisane livade, tamkaj zeleni gaj, tam zopet lepo polje, tam cvetoče drevje, povsod te spremlja vesela pesem drobnih ptic. Tudi človeku se prsi širijo, srce se mu smeje, tudi on ima dopadnje nad spremenjeno naravo, da, on se raduje z naravo vred. Naša Anica je vsako leto željno čakala tega čarobnega časa, da je zamogla tekati od livade do livade ter nabirati krasnih cvetlic, s katerimi je ali obdarila svoje starše ali pa venčala sebe in svoje sestrice. Letos pa ne dela ta čas veselja na njo nobenega vtiska, ona je mrtva za vse lepo, za vse veselo.

Bila je ravno prva nedelja meseca majnika. Krog Aničinega doma je bilo vse tiho. Ako bi kdo šel mimo, slišal bi glasno ihtenje. Kdo neki joka? Anica je, ki kleči pri odru svoje umrle mamice. Ganljiv prizor. Na vsaki strani odra kleče sestrice, blede, prestrašene, ter zró zdaj na mrtvo mamico, zdaj na goreče sveče, zdaj na sosede, ki so se začeli polagoma zbirati, da opravijo svoje molitve za pokojnico. Sredi med njimi pa kleči Anica, obupana, zdvojena vsled groznega udarca.

Tretji dan so pokopali Aničino mater. Sešlo se je mnogo ljudstva, da bi skazali dobri sosedi zadnjo čast. Ni mi mogoče popisati čuvstev, ki so zbegavali Aničino srce ob pogledu na odprt grob, v kojem ima snivati njena ljuba mati. Videl si le potok solz, ki je tekal po upalem licu mlade revice ter močil črno zemljo nove gomile. — Po končanem pokopu so se kmalu razšli ljudje, le Anica je nepremično klečala pri grobu ter molila za pokojnico. Ostala je tako dolgo, dokler kruti grobokop ni popolnoma zagrebel jame, ... potem pa je z nekim notranjim strahom poljubila zemljo, v kateri počiva ljuba mati, in končno je po dokončani molitvi z ganljivim glasom se poslavljajoč zaklicala: »Z Bogom, mati ljubljena!«

Ko je prišla Anica domu ter videla ono izbo, v kateri je bolehala mati, popolnoma zapuščeno, prazno, se je zopet milo razjokala. Ni mogla pozabiti nesreče, ki jo je ravnokar zadela. Ali če koga obišče ena nesreča, sledi tej navadno še druga. Tako se je zgodilo tudi ubogi Anici. Ko je toliko prejkajala, da so se ji že solzice posušile, zve drugo grozno novico iz bolnišnice o svojem očetu, da so mu namreč morali odrezati levo nogo. Ta pretresljivi Anični položaj pač le oni lahko zapopade, kdor zna presoditi, kaj so dobremu otroku starši in kdor lahko presodi, kako žalostno je v mladih letih, ko si najbolj potreben kakor duševne, tako tudi telesne podpore, zgubiti očeta, zgubiti mater. Tudi Anični oče se je kmalu preselil v večnost. Anica, ki je sedaj morala skrbeti za sestre ter nadomestovati očeta in mater, je redno obiskovala domače pokopališče, da se tamkaj na grobu roditeljev priporoča Bogu. Revica je z miloščino dobrih ljudi živela s svojimi sestrami. Redkokedaj se je podala med ljudi, a še tedaj, kadar si jo videl, je bila navadno objokanih oči. To so pa opazili zlobni jeziki, ki Anici sicer niso ravno odločno kaj hudega želeli, ampak jo le zavidali, češ, ker le zato vedno plaka, da jo vidi Štefan ter jo iz usmiljenja vzame za ženo.

Kdo je bil ta Štefan? Oče mu je bil Peter Veljak, jako bogat ter pošten tržan. Štefan je bil takrat, ko se vrši naše dejanje, v najlepših mladeniških letih, sploh

pa jako vzornega vedenja in izvanredno dobrega, usmiljenega srca. Bil je vzor pravega mladeniča, ki ničesar ne stori iz dobičkarije ali sebičnosti, ampak iz zgolj čednih namenov, ponajveč velike ljubezni do bližnjega.

Štefan in Anica sta skupno obiskavala že ljudsko šolo. Oba so že od mladosti dičile tako lepe čednosti, da sta že od nekdaj čutila drug za drugega. V šoli sta se prav pridno obnašala ter bila zmiraj vzor marljivosti vsem drugim učencem. Skoraj bi celo lahko trdil, da sta tekmovala v znanju. Učitelj ju je bil zmiraj jako vesel. Seveda ni pravila brez izjeme. Tudi Štefan se je nekega dne, kakor je to sploh pri mladini, da ne more zmiraj mirovati, učitelju hudo zameril. Dobri gospod učitelj je hotel Štefana vzgojiti v popolnega človeka, zatorej je takoj za to Štefanovo pregreho odločil zaslužen kazni, namreč sedem vročih, odmerjenih na neimenovan del. V istini ga sicer gospod učitelj ni mislil tepsti, ampak samo ostrašiti ter resno posvariti, da se drugič kaj takega več ne pripeti, sicer ... Ubogi Štefan je jokal, a tudi tovariši so ga zdadno pomilovali, ker je bil vsem jako priljubljen. Ko ga učitelj pokliče iz kraja zločina, namreč iz klopi na sodni prostor pred šolsko tablo, so vsi součenci molčali ter tako mirno in trdno sedeli na svojih prostorih, kot da bi sami imeli pretrpeti ali že celo tudi čutili velikansko muko sedmih vročih; bilo jim je tudi dobro znano, da je gospod učitelj v rokah posebno močen ter da ne zna do sedem hitro šteti. Le Anica je ihtela, pa tudi tako tiho, da bi gospod učitelj ne opazil. Ko je prišel najbolj kritičen trenutek, namreč ko je vzdignil gospod učitelj svojo težko roko pravice, da bi kaznoval krivico, se nenkrat vzdigne Anica ter zakriči:

«Joj, gospod učitelj, ne, ne! Štefana ne! Mene, mene rajši!»

Prva nevarnost je minula. Obsodba je preložena, pride še nova preiskava. Upajmo, mogoče bo še Štefan kazni oproščen. Gospod učitelj, ki je dobro znal za prijateljsko razmerje med Štefanom in Anico, se nareši popolnoma nevednega ter izprašuje strogo:

«Kaj pa tebi to mar, če Štefana kaznujem? Kaj pa je tebi Štefan?»

«Oh, Štefek je tako priden, tako dobrega srca, samo njega ne kaznujte, rajši mene!»

«Glej jo no», odgovori gospod učitelj, «saj ti, majhna Anica, ne moreš vzdržati sedem vročih.»

«Kaj», se ohrabri Anica, «sedem ne! Če pustite Štefana, jih držim 14, samo poskusite!»

Gospod učitelj videvši to dobro Aničino srce, ki tako čuti za ubogega Štefana, se navidezno pomiri ter vpraša:

«Anica, si li ti Štefanova sestra?»

«Gospod učitelj, on je proti meni tako dober, zakaj bi mu ne bila? Slušajte me. Zadnjič, ko gremo iz šole, nisem mogla na potoku čez brv, ker je bila vsa ledena in jako polzka. Ko sem skušala se čez plaziti, sem izpodrsnila in skoraj bi padla v potok. Dolgo sem čakala, da kdo pride ter me reši. Zeblo me je že tako hudo, da sem bila vsa trda. Ker sem glasno jokala, me zasliši Štefan, prihiti hitro na pomoč, ter me spravi po ledeni brvi varno čez potok. Za to pa, ker je bil tako dober in mi v nedlogi pritekel na pomoč, mu

hočem zdaj tudi jaz biti dobra ter tudi pomagati iz te nedloge. Prosim vas toraj, da ali Štefanu odpustite ali pa mene kaznujete.»

Gospod učitelj je bil jako ginjen nad to otroško ljubeznijo, posvaril je Štefana, mu odpustil kazni, Anico pa pohvalil. In tako je poteklo Štefanu in Anici življenje v prijateljstvu in mirno, dokler nista odrasla.

Štefanovi roditelji so že jako ostareli ter težko opravljali svoje veliko posestvo. Zmiraj so mislili nato, da si izbere sin primerno družico v življenju. Tega mu sicer ni bilo treba, ker je že imel svojo izvoljenko, četudi ji tega še ni nikdar osebno izjavil; a čakal je ugodnega trenutka, da odkrije svoje srčne želje tudi roditeljem ter si izprosi pri njih svojo dobro Anico. Večkrat je skušal napeljati vodo na svoj mlin, ko je prigovarjal staršem, naj se vendar včasih usmilijo uboge Anice ter ji česa pošljejo v podporo. Seveda je bila tega Anica vesela, ali vsejedno je zavračala Štefana, češ saj imam zdrave roke, bom že toliko prislužila, da preživim sebe in sestrice.

Anica je še marljivo obiskovala domačo tovarno. Vkljub velikim nezgodam, ki so jo doletele ter upornemu delu, ki ga je morala opravljati v tovarni, se je v teku let razvila v jako dražestno, lepo devojko. Kakor je pa že svet, posebno mladina dandanes popačena, je tudi za Anico jako poželjivo pogledovala. Posebno je ona očarala gospodske sinove, ki so, kakor je to že njih stara navada, tratili cele dneve brezdelno ter v svojo zabavo zasledovali tudi revnejša dekleta. Anica je vse te pustolovke dobro opazila. Vedela je, da se mora najbolj ogibati tovarničarjevega gizdavega sina, ki je vedno pohajal za njo ter čakal prilike, da jo kje samo vjame. Očividno je bilo, da je imel nepošteno namene. Anica, zdaj vedno čednostna in vzorna devojka, se je skrbno ogibala vsaki taki nevarnosti, zmiraj bolj približevala svojemu mladostnemu prijatelju Štefanu ter se priporočila njegovemu varstvu.

Aničin obstanek je bil zelo odvisen od zaslužka v tovarni. Sicer je bil skromen, vendar je izhajala. Prišle so razne potrebe. Treba je bilo spraviti nove obleke sebi in tudi sesticam. Zato je v tovarni jako pridno delala, misleča, da ji bo tovarničar vsled njene marljivosti plačo zvišal. Seveda je se varala, ker bogatin pri svoji razkošnosti ne more, noče poznati ubožstva, se manje pa vsled neizmerne hrepenenja po posvetnem bogastvu izkazovati dobrih del usmiljenja.

Da bi ničvredni tovarničarjev sin nasitil svoja brezmejna, nepoštena poželjenja, je nekega dne srečno ugrabil Anico na samem, ji dolgo odkrival svojo nečastno ljubezen, svojo nebrzdano nagnenje ter konečno nagovarjal, naj ga vendar tudi ona ljubi, naj se usmili njegovega planja. Nečega srca ter mu usliši njegove prošnje. Zagotavljal ji je, da jo hoče kot sin bogatega očeta osrečiti ter tako bogato obdariti, da ne bo trpela zanaprej nobenega pomanjkanja. Obljubil ji je, da bode dobila v tovarni popolnoma lahko delo, a pri tem še zvišano plačo. Če tudi je bila Anica podpore jako potrebna, se vendar ni hotela poslužiti te nečastne ponudbe, ampak je kot slabotna deklica tega gra-bežljivega volka v človeški podobi odvrnila z osornimi besedami, češ, da še bogatin

v svilnati obleki, ki se prišteva vendar pametnim, izobraženim ljudem, ne zna toliko poštenja, kot revna deklica, prepuščena lastni usodi. Mladenč, ki je odzaj vedno mislil, da mu je le denar Bog, nepoštenje pa čednost je stal nekaj časa poparjen pred užaljeno Anico, potem ji obrnil jezen hrbet ter odšel misleč na masčevanje.

Anica je dobro znala, da ji odzaj ni več obstanka v tovarni. Žal ji je sicer bilo za skromen zaslužek, ker je bila že od mladosti z malim zadovoljna, ali poštenje je veliko višje cenila kot zapeljiv denar. Saj je dobro znala, da ne bo ostala zapuščena, ker poštenje največ velja pri Bogu in dobrih ljudeh.

Po dokončanem delu v tovarni podala se je k tovarničarju ter mu odpovedala službo proseč ga za še neizplačani prislužek. Ko jo gospod z sladkim smehom pazljivo motreč od nog do glave ljubeznivo vpraša, zakaj da noče več v tovarno, je prišla v veliko zadrego, ker njeno dobro srce ni hotelo škodovati gospodskemu poravnemu sinu. Po kratkem molku pa le vse pove, kar se ji je pripetilo. Mislila je, da ji bo gospod pomagal ter pokaral razposajenega sina. Ali jako se je motila. Gospod se je dopadljivo smejal sinovemu počenjanju ter se ji jel, misleč, da bo sam imel več vspeha, ljubeznivo dobrikati. Govoril ji je o svojem bogastvu, o njeni lepoti in še o mnogih drugih mamljivih rečeh, misleč jo tako z posvetnim leskom očarati. Anica pa se hipoma spomni lepih opominov pokojne matere, kako se je treba ogibati hudobnemu svetu ter ostane nepremagljiva in mrtva za vse to prigovarjanje. Odločno zahteva prislužen denar, potem pa urno zbeži iz kraja nevarnosti v mirno zavetišče, misleča, da bogastvo ne naredi človeka srečnega. Zdaj so ji bile jasne besede pregovora: »Jabelko ne pade daleč od drevesa; ničvreden oče, ničvreden tudi sin!«

Pot jo je domugrede peljala mimo pokopališča. Ves čas se je v srcu veselila nad svojo zmago, ali spomni se, da je zato veliko hvalo dolžna svoji materi, ki jo je z lepimi nauki tako vzorno odgojila. Zato se nemudoma poda na materin grob, tamkaj poklekne, Boga najprej zahvali za podeljeno srčnost, s katero je premagala svoje sovražnike, potem pa se zatopi v gorečo molitev za svojega očeta in mater. Krčevito se oklene križa, ki je bil na materinem grobu, ter išče le v njem rešitve, pomoči. Solnce, ki je ravno zahajalo za gorje, je še s svojimi zadnjimi žarki obhajalo Anico, zatopljeno v vročo molitev, kot da bi hotelo pokazati, da se je Bog usmilil ter da ji prihaja svetla luč po njeni usmiljenosti iz nebes.

Tudi Štefan se je vračal onega dne mimo pokopališča domu. Ko je zapazil Anico nepremično klečati na materinem grobu, pred podobo Zveličarjevo, se ji tiho približa, da je ne bi motil ter poklekne zraven nje. Po dokončani molitvi hoče Anica vstati, ali kako se prestraši videvši Štefana zraven sebe. On se ji opraviči ter reče: »Draga Anica, kako mi je žal za tebe, da moraš toliko trpeti!« Ali ona trpno odvrni: »Štefan, pomisli, koliko je ljubezni ni nič proti Zveličarjevemu.« Štefanu je pri teh besedah jako milo storilo, ker je videl pred seboj angelja vdanega v božjo voljo.

Štefanu se je zdel ta trenutek na pokopališču pred grobom Aničine matere svečan ter odločen za njegovo življenje. Mislil je, ali zdaj ali pa nikdar. Prime jo toraj za roko ter reče: »Slušaj me, draga Anica! Glej križ na grobu matere, glej razne grobove, v kojih spe naši sosede in okoličani spanje pravičnega. Na svečanem kraju sva in tukaj hočem izpolniti svojo obljubo, a tudi tukaj se ima odločiti moja sreča. Tebe je doletelo že toliko neizgod, da trpiš sirota zdatno pomanjkanje. Pri meni doma je pa hvala Bogu blagostanje in jaz ne znam, kaj se pravi toliko trpeti kot trpiš ti. Roditelji so mi stari in vedno me silijo, naj pripeljem novo moč na svoj dom, naj se oženim. Jaz sem že dolgo o tem razmišljeval, se Bogu priporočal ter ga prosil, naj mi da tebe, draga Anica! Ti si mi bila že od mladosti tako dobra, bi mi li ne hotela biti družica v življenju?«

»Štefan, kako si ti dober«, mu odgovori mirno Anica! »Tvoji stariši tako dobrosrčni in vaša hiša je poštena. Živo si predstavljam, kako dobro bi mi bilo pri tebi, dragi Štefan! Zatorej iz srca rada sprejemem, uslišim tvojo prošnjo, ako ljubi Bog drugače ne obrne. On tudi zna, da je moja ljubezen do tebe nesebična, on mi je pošiljal nadloge, da me z njimi osreči ter združi s teboj. Ali slušaj me! Pred vsem mi je ljubi Bog naložil zapoved, da preskrbim svoje mlajše sestrice, kajti zdaj sem njim jaz oče, jaz mati. Jaz moram delati, da njim kruha prislužim. To je moja prva dolžnost. Zatoraj te prosim, ljubi Štefan, potrpi, dokler ne oskrbim svojih sester. Potem pa, ako je Bogu ljubo in tudi tvojim starišem, hočem biti vekomaj tvoja in božja.«

Štefan je bil po teh besedah ves srečen, kajti bilo mu je za ljubezen, vzorno in čisto ljubezen, ki bo ga bodrila ter vodila k popolnosti. Štefan in Anica še enkrat poklekmeta, prisežeta si pred podobo Zveličarja zvestobo, molita skupno za pokojne Aničine stariše, kot bi še tudi njih prosila blagoslova ter konečno zapustita pokopališče. Mrak je že legel nad naravo, luna se je že prikazovala iza oblakov, in zvezda večernica je spremljala dve poštenu, dve ljubeči se srca na potu proti domu.

Minuli sta dve leti. Dve Aničini sestri ste bili sprejeti v samostan, tretja pa neke drugod oskrbljena za celo življenje. Anica pa se je tudi poslovila od hišice, kjer ji je tekla zibel, kjer je slušala nauke svoje ljube matere, kjer ubogala zapovedim svojega dobrega očeta, ter se preselila za vedno k Štefanu kot zvesta tovarišica njegovega življenja. Bila sta srečna ter zadovoljna, ker je Bog čul nad njuno čisto, pravo krščansko ljubeznijo.

* * *

Tako mi je pripovedovala sestra Asacija. Minulo je od tega že šest let. Slučaj me je privedel tudi v trg S. Na koncu trga sem opazil lepo zidano hišo in pred njo čveterico čedno oblečenih otrok. Vsi so me čudno gledali, ko sem se njim približal, a kot tujca takoj slovesno pozdravili z lepim pozdravom: »Hvaljen bodi...« To mi je tako ugajalo, da sem obstal ter si natančneje ogledal zunajnost hiše, gospodarskih poslopij, lepega vrta, okusno urejenega sadonosnika in sploh ostalega posestva. Vse je bilo v najlepšem redu, polje dobro obdelano, vse je kazalo na

vzlednega gospodarja, dobro gospodinjno. Videl sem tudi v sadonosniku dva zadovoljna, srečna ter vesela obraza, ki sta opravljala vsak svoje delo. Ko sem pozneje v trgu vprašal po gospodarjih dotične hiše, se mi je odgovorilo, da bivata tamkaj Štefan P. in njegova žena Anica. Takoj sem se spomnil povestice sestre Arsacije, ki govori o teh dveh srečnih osebah in jako sem bil vesel, da me je zgolj slučaj nanesel v ravno ta trg. Zdaj sem se pač do cela prepričal o resničnosti pripovedke sestre Arsacije, kakor tudi o dejstvu, da je njiju zakon, sklenjen iz prave ljubezni, blagoslovil Bog in da bedi nad njuno hišo blagoslov božji.

Izjava.

Podpisani črnogorski župljani obsojamo toliko grdi in neosnovani napadov zadnjega časa na našega občespoštovanega vlč. gospoda župnika, obžalujemo trdo zaslepljenost onih privandranih svojih sožupljanov, ki se dajo voditi znanim hujšakcem ter prosimo vlč. gospoda, naj zatrpajo z nami v tej borbi nekaj časa, ker pravica mora prej ali slej gotovo zmagati. V imenu župljanov:

Jakob Horvat, župan. **M. Topolovec,** svetovalac.

Štefan Koren, šolski načelnik.

Sledi še deset podpisov.

Za mesec maj!

Šmarnice

Mariji, majnika kraljici

v venec splel

Martin Jurkovič,

kn. šk. duh. svet. in župnik pri sv. Petru poleg Maribora.

31 premišljevanj za Marijini mesec v ljubki domači besedi. Marijine prelepe čednosti se priporočajo v podobah zalih cvetic, da si jih Marijini častilci lažje zapomnijo in raje posnemajo.

Broširana knjiga 80 v, vez v platnu K 1.30, vez v usnji K 1.60. — Poština 10 vin.

Razpošilja se le proti predplačilu, ker je to najceneje. Na naročila brez denarja se ne ozira.

Prosi se, naročila kmalo doposlati, ker je samo malo števil iztisov na razpolago.

Prodaja

tiskarna sv. Cirila.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.

Mesarskega učenca

sprejme **Friderik Reisman**, mesarski mojster v Mariboru, koroške ulice št. 66.

Najboljše in najcenejše ure

se dobe pri

T. Fehrenbach,

urarju in optikarju v Mariboru, gosposka ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gld. 50 kr. naprej,
srebrne ure > 4 > — > >
ure budilnice > 1 > 50 > >
stenske ure > 2 > — > >
očala > — > 30 > >

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po tovarniški ceni. 11 5—1

Slovinci! Svoji k svojim!

Restavracija

v Narodnem domu v Mariboru

se priporoča slavnemu p. n. občinstvu iz mesta in dežele v obilni poset ter uljudno naznanja, da toči vedno pristna štajerska vina, ter vedno svežo pivo. Ukusna in sveža topla in mrzla jedila so vedno na razpolago.

Z odličnim spoštovanjem

S. Jagodič,

gostilničar.

Lepe sobe za tujce! Krito kegljišče!

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru,

Tegetthoff-ova ulica 21

18 priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

Zavarovanje

pogrebni stroškov.

Npravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebni stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po 20 h in višje. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebni stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najuljudniše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop **J. E. Weixl v Mariboru**, Zofijni trg št. 8. 3—3

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pismeno dovolj zmožni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosí za odgovor — znamko.

Zahvala.

Za prirčno sočutje, ki se je nam skazovalo med boleznijo in ob smrti naše ljube rajne sestre

Jozefe Voh,

posebno pa za tako obilno udeležbo pri sinočnem njenem pogrebu izrekamo svojo ponižno zahvalo pred vsem našemu premilostljivemu in prevzviš. knezoškofu g. Dr. Mihaelu Napotnik, potem preč. g. stolnemu župniku J. F. Bohinc in vsemu p. n. stolnemu kapitolu, mnogočast. duhovščini, bl. gosp. Tuma, c. kr. nadkomisarju in tukajšni sl. c. kr. finančni straži, čast. šolskim stram, sploh vsem, ki se rajnke v svojih molitvah spominjajo.

Maribor, dne 14. aprila 1902.

Žalujoči bratje in sestra.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnimi bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojnjsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresaajo, čimjo in vejajo. — Reznice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Družgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Družgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojšnico. Mine za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarije. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmelja. — Pravila strojev se izvršujejo najbolje in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,

župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,

posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, katerega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,

nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer.

Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenz Cankar,

posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,

posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Muk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovačec,

posestnik.

Razbor pri Slovenskem, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

10 2—3

Juri Potočnik,

posestnik.

VIZITNICE

vsakojake vrste

priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.